

Publicerad 2005-11-27 20:24 av Kicki Karlén

Konstgräs 38

Vem skulle du välja, du måste välja nu!

Min väninna spände blicken i mig,
ett försök att reda ut röran i mitt kärleksliv

Hon letade efter ett svar i mina ögon
jag tittade ut i lokalen, som om svaret skulle finnas där
då öppnades dörren och du kom in

Honom, pekade jag på dig och sade

Självklart skulle jag välja dig
om det var upp till mig att välja
den jag själv ville ha

Valet låg inte i mina händer
kanske inte i dina heller
utan i tiden, den grymma faktor
som för evigt kan skilja vänner och älskande
som kan luras och äga våra liv
men lite lurade vi tiden
jag fick en stund med dig
den stunden är ännu ett heligt minne
ännu en Konstgräsdikt till Bosse
ännu en tid i respiratorn
så att jag kan gå vidare

Vi formar inte våra öden
men vi kan försöka

Du bad mig att inte skicka fler vykort från mina resor
din fru gav dig ett helvete för det
"ger hon aldrig upp" sade hon om mig

Nej, jag ger inte upp
jag vet exakt vad jag vill ha
jag bjuder skamlöst ut mig
frestar dig

På något sätt så känns det som om du kom närmare
i går natt
kanske är tiden min vän och hennes fiende

Belåtet satt jag och såg hur du hade svårt att slita blickarna
från min uringning, som var både djup och vågad
och ganska sexig om jag får säga det själv

Din hand på mitt lår under bordet
du kysste min hals, viskade de orden jag drömt att du skulle
frågade om den kändes bra, din hand på mitt lår

Något är annorlunda, nytt och ändå välkänt ifrån mina tusentals dagdrömmar om dig, om oss
En ny faktor har kommit in i ekvationen, den blir svårare att räkna ut
men lättare att förstå
för nu tror jag vi bägge två vet vilket värde vi måste lösa ut för att få fram svaret på vår livsekvation
men det bästa av allt är att jag fick veta
exakt hur det känns när vi båda kom fram till samma svar
exakt hur glädje känns
glädje när en livslång enkelriktad kärlek plötsligt blir dubbelfilig
som när man länge legat bakom en seg lastbil och äntligen (!) får en chans att köra om
som
känns som
lugn
framme
hemma
som din hand på mitt lår
mina våta lår av längtan
där ska din hand stanna

När du gick hem, lite vingligt lite berusad så log jag
du såg inte mitt kattbelåtna leende följa dig
för första gången gjorde det inget att din rygg gick ifrån mig
du hade en lapp med mitt nummer i din högra ficka
som du fått så många gånger förut
men den här gången är annorlunda
det var du som bad om lappen
jag ska sitta vid telefonen och vänta
vi måste komma närmare

Nej jag ger aldrig upp när jag vet att jag har rätt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kicki Karlén med Poeter.se id #5065 innehar upphovsrätten